

KIEHŐELLY

2021/II.

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

ADVENTI RÜGYZÉS

VISSZATEKINTÉS

A KONFIRMÁCIÓRA

A TÁBOROKRA

KÜLÖNLEGES ÓVODA SZÜLETETT

BEMUTAKOZNAK ÚJ
BEOSZTOTT LELKÉSZEINK

Adventi rügyezés

„Zarándokének. Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.” (Zsolt 126,1-4)

Mindig öröm látni az élet jelét, különösen, ha nem várt időben, helyen találkozunk vele. Ilyen az aszfalt közepén, a repedésben nyíló virág, de ilyen az adventi fagyokban rügyező fa is. Öröm és féltés egyszerre tör fel ilyenkor bennünk: *„Hogyhogy te élsz, hát nem tudod, hogy nem jó helyen, nem jó időben vagy?”* Az élet meglepetése a zsoltárossal együtt minket sem csak az étellel való párbeszédre indít, de az Élet Urával, Gondviselőjével való beszélgetésre, imádságra is, a hála és aggódó féltés hangnemében.

Advent az előretétek ideje, készülődés az eljövendő életre – éppen ezért az Isten előtti számvetés is. Ha visszatekintek a gyülekezetünk elmúlt évére, hálaival és csodálkozással látom, mennyi helyen duzzadnak az ágak, rügyezik közösségünk! Pedig nem így indult ez az év.

A Covid nemcsak megbetegített, nemcsak lebénított, de mérgezett is minket a karanténhelyzet miatt: nem volt tér, lehetőség, hogy az elzártág miatt felhalmozódó, megbetegítő indulatok, szorongások

robbanás helyett szépen kisimuljanak. Nem volt lehetőség, hogy megkapjuk, amire szükségünk van az élethez: érintések, kapcsolatok, találkozások, személyes jelenlét és közösségi élmények. Megtépázva, megfogyatkozva, legyengülve indultunk neki ennek az évnek. Elváltak útjaink lelkészársunktól.

De mégis volt konfirmáció, soha ennyi táborunk nem volt nyáron, és teleraktuk a templom udvarát is székekkel, sátorral, hogy mindenkinek jusson hely az istentiszteleten, és ősszel már a gyülekezeti termeink, sőt a heti naptárunk is megtelt közösségi alkalmakkal, és hely hiányában igénybe vettük már a gimnázium ebédlőjét is. Az óvodabővítés minden nehézség ellenére mégis elkészült: új, gyógypedagógiai funkcióval bővült szolgálata. Ehhez kapcsolódóan még két lelkészlakást is tudott építeni gyülekezetünk saját erőből, lehetőséget teremtve ezzel új lelkészcsaládok fogadásának. Megérkeztek, közöttünk szolgálnak.

Adventi rügyezés. Örömteli meglepetés. Hála. Istenünk dicsérete. Féltő imádság: *„Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.”* (Zsolt 126,5-6)

Harmathy András
lelkipásztor

Konfirmáció

„Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!” (Mk 10,23)

Sosem kellett nélkülözöm. A szüleim mindent megtettek azért, hogy mindenem meglegyen. Régebben sosem gondoltam bele, hogy mindaz a jó, amiben nekem az életem során részem van, az Isten ajándéka. Ha valakinek megadatik minden, amire csak vágyik, könnyen esik abba a hibába, hogy magáénak tulajdonítja az összes sikert. Én is sokáig ezt gondoltam. Miért lenne nekem szükségem Istenre, ha nélküle is teljes az életem? Miért kellene imádkoznom, ha nem is tudok már mit kérni? Miért higgyek, ha anélkül is boldog vagyok?

Mindaddig ebben a hitben éltem, amíg a számomra legfontosabb kincs, a testvérem élete, veszélybe nem került. 18 éves korában balesetet szenvedett, és az életéért küzdöttek az orvosok. Akkor döbbsentem rá, hogy az életünk Isten kezében van. Egy olyan csodára volt szükség, amit az ember elképzelni is alig tud. Egyedül Isten volt képes megmenteni a nővéremet. Életemben először kerültem olyan helyzetbe, hogy könnyes szemekkel és lehajtott fejjel kellett kérnem Istent, hogy segítsen. És nem hagyott magamra. Megkaptam életem legnagyobb ajándékát, hiszen a nővérem túlélte, és azóta is napról napra egyre csak fejlődik. Ki más lehetne képes visszahozni valakit a halál torkából, ha nem Ő?

Azóta mindennap hálát adok Istennek az életemért. Hálát adok a csodálatos családomért, a lehetőségeimért és a képességeimért. Ez mind Isten ajándéka, amit nagylelkűen rám bízott, de tudom, hogy ezek el egyszer el kell majd számolnom. Próbálok úgy élni, hogy a tálentumaimat ne tékozzoljam el, és megbecsülök minden ajándékot, amit Istentől kapok. Hiszek Isten nagylelkűségében és abban, hogy mindig velem lesz és segíteni fog. A legfontosabb, hogy minden körülmények között őrizzem meg a hitem. A keresztkérdések sorozat alatt Márk evangéliumát olvastuk, és annyira megragadta a figyelmemet az egyik vers, hogy úgy éreztem, nekem ezt egy életen át meg kell jegyeznem. *„Higgyétek, hogy mindazt, amit imádságotokban kértek, megkapjátok, és megadatik nektek.” (Mk 11,24)*

A gazdag embereknek nehéz hinni, és egyáltalán az Isten országába vezető úton elindulni. És a „gazdagok” alatt nemcsak a vagyoni jólétben élőket értem, hanem mindenkit, aki olyan jó életet kapott ajándékba, hogy képes megfeledezni Istenről. Annyira biztos voltam én is abban, hogy a tökéletes életem nem zavarhatja meg semmi, hogy elfelejtettem, hogy ki az Úr, és hogy mit köszönhetek neki. Most már tudom, hogy ilyen soha többé nem fog előfordulni. Most már tudom, hogy Isten országába szeretnék bemenni. Inkább nem akarok gazdag lenni, ha közben Isten nélkül kell élnem.

Szebeni Eszter

Nyári táboraink

Napközis tábor

A Kincskereső napközis táborba lelkészeink idén is szeretettel várták az alsó tagozatos kisiskolásokat.

A programokról (közös énekes-hangszeres áhítat, kiscsoportos beszélgetések, kézműves foglalkozások, játékok, finomságok) boldogság volt hallgatni a délutáni élményszámolókat. A táborvezetők szíve és lelke már az első napon különös energiákkal töltötte fel a gyermekem.

Kislányom, aki idén negyedik alkalommal táborozott a templomkertben, reggelente huncut mosolyal búcsúzott: „*Elég lesz, ha négyre jössz, ne siess, itt mindig jól éreztem magam!*”

Ebben a táborban a kirándulós napon a gyerekek akkor is pillekönnyűnek érzik a hátzszakot, ha reggel az esőkabát és a tartalékvizet kulacs miatt súlyosabbnak tűnik. Természetesen a nap idén is forrón perzselt, s a hűsítő zápor is elmaradt. Mégsem panaszkodott senki, velük volt a Szentlélek, átsegítette őket árkon-bokron.

Hamar eljött az utolsó nap reggele, s szomorkásában is indult. „*Tényleg ez lesz az utolsó Kincskereső napközis táborom? Miért telik ilyen gyorsan ez a tábor? Azt kívánom, bárcsak soha ne lenne vége!*”

Mai napig fülemben csengenek ezek a mondatok. Hálás szívvel gondolok vissza erre a nyárindító hétre. Köszönöm a szolgálatban részt vevő valamennyi testvérünknek, hogy leánykánk idén is hitében megerősödve, gyülekezetben szerzett élményekkel és kalandokkal feltöltve indíthatta a nyári szünetet.

Reményi Blanka

Vándortábor

Éppen a teraszon teregetek, mikor megérkezik kislányom a táborból. Ahogy férjemmel együtt kiszállnak az autóból, csak a lüktető, lelkes élménybeszámoló dallamai, gurgulázó hangfoszlányai jutnak el hozzám. Hála, hála, hála! Ez tölti be a szívemet, mert pici aggodalom volt bennem, hogyan fogja magát érezni a 6. osztályos gyermekem, aki nem refi gimis, és mondhatni, senkit sem ismert előtte a csapatból. Ráadásul pont ezekben a napokban szerveződött egy osztálykirándulás is, amire nagyon szeretett volna elmenni. A tábor előtt óriási dilemma volt, hogy mit csináljon most, hova menjen. Azért erre nem számítottam, be kell valljam. A lassan tizenhárom évesem repdesve száll a karjaimba, és csak mesél és mesél, és közben folyamatosan fülig ér a szája, vagy hangosan kacag. “Micsoda?! Levi nápolyit osztogat?” - tör fel belőle a táborban jelmondattá vált, közösséggé kovácsoló friss élmény, és megint csak nevet, alig bírja abbahagyni. Betölti a szobát az öröm, a hála és dicséret, ami Léna szívéből fakad fel, és minket is magával ragad. Nagyon örül, hogy ezt a tábort választotta végül, amely estére megkapja az “Életem egyik legjobb tábora” kitüntetést is. Lefekvés előtt még kiülünk a teraszra, és együtt énekelünk, természetesen a tábor kedvenc dalait (Jézus a mi oltalmunk, Lelkem áldd az Urat, Ne félj, mert megváltottalak...).

Hálás szívvel köszönjük, hogy ilyen lehetőségük van gyermekeinknek, hogy még közelebb kerüljenek az Úrhoz és egymáshoz is. Köszönjük Turáni Laurának és férjének, Kormos Marikának és az ifis segítőknek, hogy nem ismernek akadályt, és hittel tudják, szívvel vallják, tetteikkel pedig hirdetik, hogy Istennek minden lehetséges.

Medveczky Kata

Nyári táboraink

Ifi tábor

Rendkívüli élmény volt idén „nagy ifisként” részt venni a 2021-es ifjúsági táborban.

Arra számítottam, hogy lelkileg feltöltődve, egy ösz-szeszokott társaság tagjaként fogom elhagyni Sarudot. Azonban idén ennél többet kaptam. A karanténból szabadulva az ifitábor volt az első alkalom, hogy újra társaságban lehettem. Érdekes volt megtapasztalni, hogy hosszú idő után ismét fel kellett fedeznünk, milyen közösségben létezni és működni.

Szokatlan volt, hogy nem a saját szobámban, egyedül kellett aludnom, hanem még további kilenc emberrel együtt, akikkel éjszakába nyúlóan tudtam beszélgetni. Attól is elszoktunk, hogy ennyi emberre kelljen főzni, ráadásul egy egész héten keresztül. Karantén ide vagy oda, ez nem kis feladat, ezért hálával gondolok vissza arra, hogy ezt meg tudtuk valósítani. Egészen különös élmény volt ismét egymásra találni, a hét végén már szinte egy nagy családot alkottunk.

Elosztottuk a napi tennivalókat, és beosztottuk, hogy ki mikor mit csinál. A naposok feladata volt a napi teendők elvégzése, például mosogatás, terítés, ennek ellenére mindenki ott segített, ahol tudott. Ez a rendszer, azon túl, hogy jól működött, olyan természetessé és normálissá vált számunkra, hogy úgy éreztük, szinte nincs is értelme hazamenni. A napi teendők elvégzésén kívül, ami szerintem igazán egy családdá formált bennünket, az a meghittség volt. Jó hangulatból, nevetésből és őszinte beszélgetésekből nem volt hiány a hét során.

Minden napunk közös dicsőítéssel és áhítattal kezdődött, ami alkalmat adott az elcsendesedésre és az aznapi témában való elmélyülésre. A kiscsoportokban mindenkinek alkalma nyílt feltenni a kérdéseit és megosztani a gondolatait. Az estét énekléssel és áhítattal zártuk, volt, hogy szűnyogoktól ostromolva a tábortűz körül.

A tábor témája a „Gyere!” felszólítás volt. Minden reggel egy új kulcsszóval ismerkedtünk meg, például áldás, küldetés, kiválasztott vagy misszió, ami nemcsak gondolatébresztőként funkcionált, hanem egyfajta irányként is, ami segít eligazodni az Istenben való hitünkben.

A hét folyamán voltak bizonyágtevőink is, akik Istennel kapcsolatos élményeiket, történeteiket megosztották az ifivel. Előfordult, hogy erre egy kilátó tetején vagy éppen a Tisza-tó közepén került sor.

Mindennap eveztünk a Tisza-tavon, hol hosszabb, hol rövidebb távon. Olyan zeg-zugos helyekre is beveztünk, ahol saját magunknak kellett vágni a nádat, hogy egy belső öbölbe bejuthassunk. Olyan helyen is jártunk, amely az év nagy részében el van zárva a nádban fészkelő madarak költési időszaka miatt. Néha olyan melegünk volt, hogy vizes pólót kötöttünk a fejünkre, hogy kicsit lehűtsön. Ez később nagyon vicces lesülési mintákat eredményezett a bőrünkön. Számomra a hét legmeghatározóbb pillanata is a tiszta-tavi evezéshez kapcsolódik. Egyik alkalommal megálltunk a tó közepén. Közel s távol nem volt senki és semmi, csak a mi hajóink ringatóztak a vízben, amelyeket egymás hajójába kapaszkodva tudtunk csak egy kupacban tartani. Ahogy kapaszkodtunk egymásba, az a megnyugtató és felemelő érzés fogott el, hogy Isten adott és mindig adni fog olyan embereket, akik ugyanígy megtartják életünk hajóját, ha egy-egy hullám el akarna sodorni. Mindezekért hálával gondolok vissza a Sarudon történteire.

Vörös Zsófia

Nyári táboraink

Minifi tábor

A minifi első négynapos nyári tábora vette kezdetét augusztus utolsó napjaiban a Balaton-felvidéken, Nagyvázsonyban. A táborban összesen tizennyolcan vettünk részt: 12 minifis, 4 nagyifis segítő, Ágota és Julcsi. A tavalyi évben – a járványhelyzet miatt – csupán néhányszor tudtunk találkozni személyesen (aztán mi is online tartottuk az alkalmainkat), így nem volt még teljesen összeszokott a csapat, de a tábor végére már összekovácsolódtunk.

Első napunkat egy kicsit hidegebb, borongósabb időben kezdtük meg, azonban a jókedvünket ez nem vette el. Megettük az otthonról hozott ebédeinket, majd énekeltünk, ezt pedig négyfős csoportokban való beszélgetés követte. Rövid játékidőnk volt még délután, így voltak, akik fociztak, rögziztek, pingpongoztak vagy csocsóztak. Mindezek után három csapatra oszlottunk, és kezdetét vette a városi portya, ahol az volt a cél – azon kívül, hogy megismerjük egy picit a községet –, hogy minél több évszámot gyűjtsünk össze. Szórakoztató és izgalmas feladat volt mindenki számára. Visszaérve a szállásra megismertettük a minifisekkel a jól ismert csapatépítő, vicces ifis játékokat. Az estét Ágota vezetésével tartott közös beszélgetéssel és énekléssel zártuk.

A tábor témája az istentisztelet volt, ahol többek között azt érintettük, hogy ki és miért jár, vagy nem jár el templomba, mik az istentisztelet részei, kit hogyan tud Isten a legjobban megszólítani. Ezenkívül a kiscsoportos beszélgetésekben érintettük azt is, hogy hol tudunk Istenhez kapcsolódni, hol tudjuk Őt meghallani, mi az imádság, és van-e különbség

aközött, ha az ember egyedül vagy közösségben imádkozik, valamint az életünkben hol helyezkedik el Jézus: *„Ezek pedig azért írártak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életek legyen az ő nevében.” (Jn 20,31).*

A keddi és szerdai napjaink ugyanúgy teltek: énekléssel, kiscsoportos beszélgetésekkel, közös játékkal, pingpong- és csocsóbajnoksággal, esti közös beszélgetésekkel. Azonban kiegészült a napirend még egy plusz programmal is, ugyanis mindkét nap Nagyvázsonyhoz közeli helyeken kirándultunk. A keddi napon egy rom-körtúrát tettünk, mely során három kolostorromot érintettünk, az egyiknél pedig még számháborúzni is volt időnk. A szerdai napon egy kalandos buszút után megérkeztünk Mencshelyre, ahonnan a Kossuth-kilátóhoz gyalogoltunk fel. Gyönyörű kilátás nyílt innen a Balatonra és a Balaton-felvidékre. A csütörtöki napon kiscsoportos beszélgetésekkel és egy nagy énekléssel zártuk le a tábort, majd elbúcsúzva egymástól mindenki hazament rengeteg élménnyel és jó beszélgetéssel a szívében.

Minden napunkért hálásak lehetünk Istennek, mert érezhető volt az Ő jelenléte, áldása, gondoskodása és szeretete ebben a táborban. A kis csapatunk is összekovácsolódott, mind a fiúk, mind a lányok, külön-külön és együtt is összeszoktak, jóban lettek. Személy szerint nagyon hálás vagyok, hogy itt végezhetek szolgálatot, és az ifis társaim szolgálatáért is hálával tartozom, hogy egymást segítve, kiegészítve tudunk ebben az ifiben Isten dicsőségére szolgálni.

Aladi Lili

Nyári táboraink

Gyülekezeti tábor

„Egy asztalnál Jézussal”, ez volt az idei gyülekezeti tábor témája. Közel 70 ember indult közös útra Isten felé, az asztalközösség témakörében elmerülve, és megannyi közös foglalkozáson át egymás lelké-

hez közeledve is. Mire éhezünk igazán? Szeretetre? Kegyelemre? Megváltásra? Miként függ össze test és lélek, a fizikai szükségleteink, táplálkozási szokásaink, a vendégszeretet gyakorlása életünkben? Mit tanít nekünk erről Jézus? Délelőttönként Lukács evangéliumának segítségével lelkészeink előadásai mélyítették hitünket, majd kiscsoportos beszélgetésekkel tovább fejlődhattunk. Zsoltárokat énekeltünk a fiatalok élőzenei kíséretével, amely így együtt fel-emelő élmény volt. Amíg a felnőttek az előadásokon, áhítatokon vettek részt, addig a gyerekek Turáni Laura vezetésével csodálatos kreatív alkotásokat hoztak létre, de nem hiányozhatott a mozgás, a közös ének sem. Fiam, Bulcsú, a mai napig emlegeti,

milyen jók voltak ezek az alkalmak, az ott készített „imaüveg” szívéhez nőtt, most is az ágya mellett van. Gyakorlatban közös reggeli és vacsora biztosította az asztalközösséget egy közeli étteremben, de bárhol voltunk, akár a szállásunk konyhájában is, jó volt együtt. Szarvas városa, mint egy ékszerdoboz, nagyszerű természeti adottságaival, tökéletes helyszíne volt a feltöltődésnek. Délutánonként a Körös közelségében a folyó adta lehetőségeket használtuk ki, a kenuzás, fürdés élményével gazdagodtunk, a csapat másik fele pedig a sétahajózás örömeit élhette át. Napsütés, ősfák között a történelmi Magyarország közepe varázslatos hely. Esténként ismét összegyűltünk áhítatra, majd a játék sem maradhatott ki, amelyben a kreativitás és a humor is fontos szerepet kapott. Az utolsó napon az úrvacsora szentsége tette fel a koronát erre a közösségi alkalomra, majd zárásként közös Miatyánk egymás kezét fogva, sohasem fogom elfelejteni! Ugyan a lift már nem, de a Szentlélek mindvégig működött, velünk volt az Úr! Hálás a szívem Istennek, hogy ott lehettem, és köszönet mindazoknak, akik szolgálatukkal segítették a tábort!

Kedves Testvérem, mindenkit hívok, aki volt, és aki most nem tudott részt venni, hogy jövőre éljük meg együtt ezt a lélekgazdagító élményt! Isten adja, hogy így legyen! Ámen!

„Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kösziklából ittak, amely velük ment. Az a köszikla pedig a Krisztus volt.” (1Kor 10,3-4)

Wieland Brigitta

Ünnepi alkalmaink

december 22., szerda	19 óra	Úrvacsorai előkészítő
december 24., péntek	15 óra	Gyülekezeti gyertyagyújtás
december 25., szombat	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 26., vasárnap	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 31., péntek	18 óra	Óévi istentisztelet
január 1., szombat	10 óra	Újévi istentisztelet
január 2., vasárnap	10 óra	Istentisztelet a gimnáziumban

Különleges óvoda született

Egyszer volt, hol nem volt, Szentendrén született egy különleges óvoda

Igen, itt Szentendrén történt meg a csoda. Mert hogy az volt, az egészen bizonyos, és ezzel a tényrelel nem is vitatkozik senki sem. Igen, Isten járt előttünk, és gyorsan lépkedett, alig bírtunk loholni a nyomában. De az ajtók egyre csak nyíltak előttünk, ahogyan Ő ment előttünk. Mi pedig botladoztunk utána, de a kezét el nem engedték. 2021. augusztus 30-án pedig ott álltunk együtt a felújított csodaszép óvodakertben az új játékok között. Hála, öröm van a szívünkben, köszönjük Istenünk, hogy nekünk ilyen óvodánk lehet!

Gyógypedagógiai szárny az óvodán belül

2009 óta tartozik a villasoron található óvoda a Szentendrei Református Egyházközséghez. Családias környezetben, hitéletre való neveléssel a város egyik legkeresettebb intézménye lett nagyon hamar. A gyülekezeti és református családok gyermekein kívül persze nyitva áll kapuja minden kisgyermek és családjaiak előtt. Idén pedig megnyitotta új, gyógypedagógiai szárnyát is az óvoda, ahol rendhagyó módon a meglévő négy csoport mellett két új csoportban, együtt, és mégis külön járhatnak óvodába az egészséges és fejlesztést igénylő kisgyermek egyaránt. Nagy szó ez, hiszen egyrészt nincs különválasztva a régi és az új szárny, másrészt legközelebb Vácott vagy Budapest másik oldalán volt eddig lehetőség a kisgyermek gyógypedagógiai fejlesztésre a Dunakanyarban élő óvodások számára.

Segíteni, de hogyan? Amikor a lehetetlent is meg lehet álmodni

Amikor a gyülekezet vezetősége tudomást szerzett arról, hogy az egyik családban olyan kisgyermek van, akit mindennap hozni-vinni kell Budapestre gyógypedagógiai fejlesztésre, először csak szomorúan kerestük a válaszokat: Hogyan lehet ebben segíteni? Amikor a szülők közül egy megy Budapestre a fejlesztésre a gyerekekkel, a másik a többi testvér logisztikáját intézi... Mindemellett az is kérdés, hogy hogyan lehet kivitelezni ezt munka mellett. Érezte mindenki, nincs ez jól így. A gyülekezet itt, Szentendrén nem csak azért van, hogy jókat beszélgesünk a bibliaórákon, vagy vasárnap istentiszteletekre járjunk. A gyülekezetnek arról is kell szólnia, hogy legyen megtartó ereje. Erős karja, ami felemel, ami megtámaszt, ha baj van, ha szükség van. De hogyan tudnánk ennek a családnak és még sok másnak

folytatás a következő oldalon

Különleges óvoda született

is segíteni? Valójában innen indult minden. Mivel nem is csak egy olyan család van Szentendrén, ahol gyógypedagógiai fejlesztésre van szükség a gyermekek megfelelő fejlődéséhez. Ekkor fogant meg a gondolat: Hiszen van nekünk egy „saját” református óvodánk. Miért ne pályázhatnánk? Miért ne lehetne az óvodánkban egy csoport, vagy akár kettő, ahol

megvalósulhatna a gyógypedagógiai fejlesztés? Miért kellene az óvodás ikerpárt elválasztani egymástól, órákat utaztatni, rohanni, szétszakadni, közben idegeskedni és szorongani. Hiszen az egyikük járhatna a „rendes” csoportba, a Báránkyába például, a másikuk pedig pár lépéssel arrébb, a folyósó másik oldalán a gyógypedagógiai csoportba. Együtt mindketten Szentendrén, egy óvodába. Vajon meg lehetne mindezt valósítani?

Csakis Vele, Átala, Benne bízva

Amint a szavakat kimondtuk, először csak halkán, szinte magunknak, aztán kicsit hangosabban egymásnak is, már nem is volt visszaút. Az imák és Istennek mondott kérdéseink válasza találtak. Az esélytelenek nyugalmával, mégis Istenbe vetett bizalommal pályáztunk a Magyarországi Református Egyház Országos Óvoda Programjában, mely egy 30 milliárd forintos állami támogatásból született nagyszabású program. Ennek a keretein belül a Szentendrei Református Óvoda is részesült támogatásban.

Elindult Isten, és mi mentünk utána, csukott szemmel botladozva a nyomában loholva, de mindvégig

a kezét fogva. Egyik kapu nyílt a másik után. Csak is Vele, Átala, Benne bízva lehetett ezt kivitelezni. Mert mindaz, ami és ahogyan történt, az emberi ésszel fel nem fogható, ki nem számítható és el nem tervezhető. Amikor bővülni kell, akkor felajánlják a mellettünk lévő telket megvételre, amivel még be is kerülünk az óvodaprogramba. Amikor tervezőre volt szükség, csörgött a telefon. Amikor pedig az engedélyeket kellett elintézni a finisben, ami az augusztusi szabadságolás idején lehetetlen feladatnak tűnt, egyszerűen sikerült. Minden egyes lépést hitből kellett megtenni, hiszen emberileg az nem tűnt sem logikusnak, sem észszerűnek. De Istennel járva a lehetetlennek tűnő vállalkozás szinte megszelídült, ahogy Ézsaiás profétánál olvashatjuk: A ti utatok nem az én útjaim.

A pályázaton elnyert összegből az óvoda területéhez egy új telekrészt csatoltunk, és az eredeti épületéhez egy új szárnyat építettünk, ahol a földszinten helyet kapott a két új gyógypedagógiai csoportszoba, két, zuhanyzóval is felszerelt tágas fürdőszoba és további két kisebb fejlesztő szoba teljes felszereléssel, bordásfalakkal, modern fejlesztőeszközökkel, játékokkal. Az új szárny előtti udvar rendezésére is sor került, miután feltöltöttük a területet, és akadálymentesítettük az egész kertet. Az emeleten pedig a gyülekezet saját forrásból még két új lelkészlakást is ki tudott alakítani.

Jézus megmutatta nekünk, hogy ne versenyezni akarjunk, hanem fogjunk össze, hogy ne szerezni akarjunk, hanem adjunk. Éljük Jézusnak, mások javára. Mert rajtunk keresztül fog Ő látszódni, nekünk magunknak kell a jeleknek lennünk, jelei a legkiválóbb útnak, a szeretetnek.

Nos, hát így lett nekünk új, gyógypedagógiai szárnyunk a Szentendrei Református Óvodában, és lett az óvodánk új neve Szentendrei Református Óvoda és Gyógypedagógiai Óvoda. Istennel kéz a kézben járva pedig minden lehetséges, most már nemcsak hisszük, tudjuk, hanem tapasztaltuk is mindahányan, akik részt vettünk ebben a küldetésben.

„Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél, mert az Istennél minden lehetséges.” (Mk 10,27)

Schütz Gabriella

Bemutatkoznak új beosztott lelkészeink

2021 őszén érkeztem a gyülekezetbe, mint beosztott lelkész, aki a gyülekezet és a gimnázium ifjúsági életéért felel. Ideérkezésünk és az itt töltött három hónap alatt sokféle érzés és gondolat jelent meg bennem, ezekből szeretnék most hármát átadni.

Először is, jó volt a gyülekezet közösségébe érkezni. Én magam Harmathy András vezető lelkész hatására tértem meg 15 évvel ezelőtt Szigetszentmiklóson, ezért nagy örömmel töltött el, amikor kiderült, hogy együtt szolgálhatok vele és a családjával. Feleségem, Luca, pomázi, és a Szentendrei Református Gimnáziumban érettségizett, ezért miatta is ismerős volt valamennyire Szentendre és a gimnázium, néhány tanárával együtt. Jólesett a fogadtatás, ami már költözésünk napján várt minket: a sok testvér a férfikörből, az ifisek és más gyülekezeti tagok, akik segítettek a nehéz bútorok és dobozok felhordásában, később összeszerelésében. Köszönjük a gyülekezetet, a presbitériumot, az óvoda és a gimnázium dolgozóinak a közvetlen, kedves hangot, szeretettel befogadást, otthonos légkört. Jó volt ez alatt a három hónap alatt a gyülekezet számtalan tagjával és csoportjával találkozni, megismerkedni, az ígéről beszélgetni és közösen imádkozni. Különös hála van bennem az élő ifjúsági csoportokért, amelyeknek vezetését átvehettem, ahol egyszerre van jelen a nevetés és a komolyság, Isten kézzel fogható munkája az életükben.

Másodszor, nehéz éven vagyunk túl. Az elmúlt évet Hollandiában töltöttük egy tanulmányi ösztöndíjjal, amiért nagyon hálásak vagyunk. A koronavírus okozta globális járvány miatt azonban ez az elmúlt év

számunkra azt jelentette, hogy egy idegen országban, a nyelvet alig beszélve, mindenfajta otthoni és kinti potenciális kapcsolatunktól elzárva, szinte teljesen magunkra hagyva kellett két apró gyermekkel és egyéb nehézségekkel együtt mindent végigcsinálnunk. Emberfeletti módon terhelt ez meg mindkettőnket (négyünket) és a kapcsolatunkat. Istennek hála, kint is volt néhány életet jelentő kapcsolatunk: egy erdélyi lelkészcsalád, akik ugyanezzel az ösztöndíjjal érkeztek Hollandiába velünk együtt; a hollandtanárunk, aki heti rendszerességű látogatásával szinte a családunk része lett; a kinti magyar gyülekezet közössége; és több hasonló vizeken evező nemzetközi diák és lelkész. Most Szentendrére költözve az elszigeteltségünk sokat enyhült, és a gyülekezet fent említett befogadó és otthont adó légköre már most sokat segített, ugyanakkor továbbra is kérjük a gyülekezet szeretetét, türelmét, imádságát önmagunkért, kapcsolatunkért, gyermekeinkért, szolgálatainkért.

Harmadszor, hadd osszam meg a bennem megfogalmazódó terveket és álmokat! Szentendre egy nagyon szép és kivételes város, amire, úgy gondolom, Isten sokat bízott (Lk 12,48), és számtalan lehetőséget adott nekünk arra, hogy az evangéliumot nemcsak városunkban, hanem a tágabb környezetben, akár az egész országra is hatást gyakorolva, különös erővel élhessük és jeleníthessük meg. Azért imádkozom, hogy Isten adja meg, hogy gyülekezetünk fiataljai és felnőttei Isten szeretetét és dicsőségét ragyogják, minden kapcsolatunkban és találkozásunkkor, munkánk során és szabadidőnkben egyaránt. Azért imádkozom, hogy megtaláljuk annak a módjait és formáját, legyen az négy szemközti találkozás vagy valamilyen közösségi alkalom, amikor a városban élők és ide látogatók az evangélium életet átformáló valóságával találkozhatnak. Azért imádkozom, hogy az értünk keresztre feszített, de harmadnap feltámadt Jézus személye és szeretete, és a mi iránta való hűségünk és szeretetünk legyen az, amivel mindennap ébredünk, járunk és lefekszünk. Mert Ő az, aki „*a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet*” (Zsid 12,2), megmentett téged és engem, aki egyedül méltó minden hálánkra és dicsőségre.

Weiner Zoltán

Bemutatkoznak új beosztott lelkészeink

„Teljesítem az Úrnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében.” (Zsolt 116,14)

A teológia hat éve alatt többször szóba került az, hogy mi fog történni, amikor befejezem a tanulmányaimat. Beszéltünk róla a családban és az ismerősökkel. Egyházunk szabályai szerint a lelkész a gyülekezettel azonos településen él, és amennyiben van, akkor a parókián lakik. Csodálkozva kérdeztek vissza az emberek: Akkor költözni fogtok? Itt hagyjátok a házatokat? Négy gyerekünk kapcsán mi is számolgattunk. Addigra lesz két egyetemistánk, egy nagykorú gimnazistánk. Reméljük, addigra ők már megállnak a saját lábukon. A legkisebb gyermekünk pedig éppen hatodik osztályba fog készülni.

Vannak olyan tervek, amelyek túlmutatnak a mi életünkön. Vannak olyan tervek, amelyek füstbe mennek még azelőtt, hogy megvalósulhatnak. S vannak olyanok, amelyeknek elérkezik az idejük, de még nem tudjuk, hogyan fognak megvalósulni. Így közelített a diplomaosztó idén júliusban. Mi jön azután? Hogyan lesz a folytatás? Ráadásul az ismerettségünkben mindenkit ez foglalkoztatott. Jöttek az ötletek, a jó tanácsok, a segítségek.

Mint világból érkező, felnőtt megtérő, pontosan tudom, hogy milyen az, amikor emberi akarással intézünk el valamit. Azt, hogy az Isten akarata nem feltétlenül az emberi akarát. Sőt sokszor ellentétes a kettő. Pontosán ezért feleséggemmel megbeszéltük, hogy nem keresgélek szolgálati helyet, hanem Isten akaratának fogadjuk el, ha meghívnak valahova. Persze a kényelem szeretetétől mi sem vagyunk mentesek.

Nem vagyunk mi sem fakírok. Ha lehet, akkor..., és soroltuk Istennek a kívánságainkat. Meg persze tisztában vagyunk a korlátainkkal és a lehetőségeinkkel. Így megbékélve és Isten kezébe helyezve a jövőt folytattuk az életünket. Készültem a lelkészsképesítő vizsgára.

Ebben a helyzetben hívott fel dr. Harmathy András tiszteletes úr, és szeretettel meghívott, hogy beszéljünk arról, tudnánk e közösen szolgálni. Éppen autóban ültünk, amikor hívott, és a kihangosítón keresztül lélegzet-visszafojtva hallgatta a család. Nagy öröm és nagy riadalom lett. Öröm, hogy megérkezett a hívás. Riadalom, hogy megérkezett a hívás. Uram, erre vártam, erre vártunk, de biztos, hogy ez az? Nem gondoljuk túl? Oda és úgy kell mennünk? Nem András szavaiban kételkedtünk, hanem félelmetes, amikor Isten cselekvésével szembetalálja magát az ember. Amikor a legmerészebb elképzelésednél is többet ajánlanak neked. Szép hely, jó közösség, sok szolgálati lehetőség, és még a gyerekektől sem kell több száz kilométerre költözni.

Isten válasza az imádságunkra, a kutakodó kérdéseinkre, a hogyan továbbra nagyon tömör és lényegre törő volt. Július 3-i csendességemben a 116. zsoltárt olvastam, és szíven ütött, amivel szembesültem. „Teljesítem az Úrnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében.” Nem győzködött, hogy hidd el, jó lesz. Nem utasított, hogy mindegy mi lesz, menjél. Nem könyörgött, hogy ugyan már mozduljak meg. Az Úr egyszerűen emlékeztetett arra, amit hat éven keresztül annyiszor elmondtam, megvallottam, amit átbeszéltünk és eldöntöttük, megfogadtunk. Ha menni kell, még ha költözni is kell, akkor is megyünk.

Nagyon jó azzal szembesülni, hogy Isten nemcsak minket készített, hanem a gyülekezetet is. Jó megélni a szeretetet és a figyelmet, amivel fogadtatok, és amivel felénk vagytok. A kézzel fogható gondoskodást, az elfogadást és a türelmet. Így nagy öröm számunkra is a fogadalmunk teljesítése az Úr népének jelenlétében. Ezért az idej adventnak a központi érzése, gondolata a hálaadás. Sok szeretettel kívánjuk, hogy keressük és találjuk meg együtt azokat az embereket és dolgokat, amikért hálát adhatunk az Istennek.

Áldott adventi készülődést és karácsonyi ünnepeket kívánunk! Soli Deo Gloria!

Oszlács Endre

